

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

№ 4. 2 /52/

Березень, 1963

Рік XI. №

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ВИПУЩЕННЯ МИТРОПОЛИТА КИР МОСИФІ СЛІПОГО НА ЗАКОРДОННУ ПОЇЗДКУ

/Для внутрішньої інформації Членів/

Випущення Митрополита Кир Моси́фа Сліпого з меж ССРСР і прибуття його до Риму є світовою несподіванкою, довкола якої творяться різні припущення, здогади й версії. Причиною такої неясної атмосфери, яка витворилася довкола цієї небувалої події є, з одного боку, неясність щодо інтенцій і підступів кремлівських плянів, які спонукали Москву продемонструвати перед світом тактичне потягнення такої позірної толерантності, з другого боку – незвичайна здержливість ватиканської інформативної служби, яка про факт приїзду Митрополита подала надзвичайно скупі і невистачальні відомості і явно стримувалася від глибших коментувань політичного значення – зокрема генези і перспектив цієї події.

З боку Проводу ЗЧ ОУН були вислані до Риму два представники, які посередньою дорогою передали Митрополитові привітання від ОУН та зібрали на місці вірогідні інформації частково довірочного характеру, що допомагають зорієнтуватися в оцінці теперішнього положення.

I

Насамперед щодо особи Митрополита ми одержали підтвердження що:

1. Довголітнє ув'язнення не мало впливу на його психічно моральну поставу. Митрополит виявляв весь час незламний характер, займав невгнуте і послідовно-принципове становище супроти ворожої пресії й намов і цим здобув собі великий авторитет серед вірних на Сибірі і в Україні та глибоку пошану в ватиканських колах.

2. Високий вік не послабив його інтелектуальних сил. Він володіє вільно італійською, як теж французькою, німецькою і латинською мовами, також знає англійську. З слов'янських мов, крім української, знає польську й російську. Стан здоров'я у нього задовільний. Відмороження ніг є до вилікування, застаріла хвороба легенів не є загрозлива. Тримається бадьоро і міцно.

3. До Риму приїхав на нормальний паспорт советського громадянина для відпочинку з правом повороту назад до ССРСР. Чи після відпочинку Митрополит залишиться ще, щоб взяти участь в Вселенському Соборі, і щойно після його закінчення повернеться назад, чи більшевики взагалі відмовлять йому під будь-якою притокою право повороту – цього наперед ніхто не може вгадати. В самого Митрополита є намір вернутися назад в тюрму або в вільніші умовини праці /"в кайданах або без них"/. В цей час ще не є з'ясоване питання чи Митрополит скористас з запрошення відвідати США і Канаду.

4. Про причини, які вплинули на большевиків перевести Митрополита з в'язниці до дому старців і дозволити йому після виїхати закордон існують в цей час різноманітні припущення і спекуляції. Вони снуються довкола припущень про можливості деяких здогадних змін у кремлівській релігійній політиці і в сателітно-ватиканських стосунках. Ствердження в офіційному комунікаті "Оссерваторе Романо", що ніби то з боку Ватикану не було роблено ніяких заходів щодо випущення Митрополита закордон, треба розуміти, що офіційно-дипломатичні заходи не були роблені, але треба уважати за певне, що приватні заходи були роблені щонайменше два-три місяці раніше. Тоді в різних місцях появилися поголоски, які виглядали тоді фантастичними, про звільнення Митрополита або про викинення його поза межі

Советського Союзу. З теперішньої перспективи виходить, що ті пого- лоски були сперті на знанні конкретних фактів.

Фактом є, що член Секретаріату для єдності о.Віллебрандс /го- лляндець/ виїхав, як "приватна особа", до Москви, і привіз зідти Митрополита. Ціла справа була тримана в такій стислій таємниці, що особи безпосередньо до справи непричасні, не були попереджені й були заскочені несподіванкою. Напр. папський нунцій у Відні, якого Митро- полит по дорозі відвідав, не був певний чи це не якась підставлена особа. Також інші міродахні кола, що мають свій постійний осідок в Римі, щойно після прибуття Митрополита були повідомлені про звер- шений факт.

Говориться про те, що Митрополит мав давніше пропозиції від боль- шевиків виїхати на Захід, але він відхилив їх, доки не дістав вираз- ного доручення від папи поїхати. Ступінь вірогідності цієї вістки в теперішній час устійнити неможливо.

5. В суботу 9 лютого ц.р. Митрополит приїхав вечірним поїздом до передміської станції під Римом і зідти був у таємниці перевезе- ний до одного монастиря на відпочинок, терен якого він майже не опускає. Наступного дня він мав 1-годинну аудієнцію в папи.

Першу вістку про його виїзд до Риму подав московський "ТАСС" виключно на радіохвилях, призначених для західніх авдицій, додаючи, що він був засуджений на в'язницю "за співпрацю з гітлерівцями", потім "Оссерваторе Романо" повідомило про його прибуття, називаючи його в першому виданні "архиепископом латинського обряду", в другому виданні того самого номера газети це було змінене - як твердять на особисту вимогу папи - що Кир Йсидь є українським архиепископом.

Вістка про приїзд Митрополита змобілізувала журналістів і фот- орепортерів під будинок, в якому є осідок Архиепископа Івана Бучка, в переконанні, що там перебуває Митрополит. Але українська Колегія, яка там знаходиться, сама не мала, або не була уповноважена подавати ближчі і точніші відомості.

Вістка про прибуття і моральну твердість Митрополита викли-кала не лиш серед українців але й серед чужинецьких кіл загальну пошану до нього і разом з тим турботу, що на такому потягненні Москва задумує для себе виграти неозначеної якості користі.

Серед поляків - незалежно від куртуазійних заяв - постало стурбування, що Митрополит своєю героїчною поставою відсунув у тінь особу кард. Вишинського. На спілку з мадярами вони стараються під- вищити героїзм захованого в американській амбасаді кард. Міндсенті і підкреслюють, що Міндсенті, протилежно до Митрополита Сліпого, відмовився покидати свою країну.

6. Проголошення Митрополита кардиналом уважається за річ пев- ну, вирішену ще в 1960 р., яка технічно буде прилюдно подана до ві- дома на черговому консисторі, але цій справі не надається більшого значення, бо тепер ідеться про невідому ставку вищої гри.

7. В теперішній час Митрополит мав в тимчасовому свому осідку побачення з кількома вищими церковними ієрархами. Зустрічі з цивіль- ними особами мабуть будуть допускальні через 1-2 місяці часу після переведення його в інший осідок.

З огляду на пляни повороту Митрополита оголошення в па- ризькому "Українському Слові" привітання висланого полк. А. Мельни- ком уважається за поквалний нетакт.

8. Щодо мотивів, які мали частковий вплив на видачу больше- виками дозволу Митрополитові виїхати до Риму згадується передусім два: незручну ситуацію двох представників московської "церкви" на Вселенському Соборі, 2/ акцію англійського товариства оборони в'язнів, яке вислало тисячі листів до Кремля з проханнями про звіль- нення його з тюрми, і ці листи мали б поставити большевиків у нія- кове становище. Ці пояснення не з'ясовують ані глибших мотивів боль- шевицьких плянів, ані напрямку приватних ватиканських заходів, як теж не згадують інших важливих фактів того самого роду ситуацій, які створювали большевикам подібну ніяковість положення, як: 3/ довгорічні протестаційні акції української еміграції проти переслі- дування церкви і щорічні масові урочистості в честь ув'язненого Митрополита, що насторожили опінію західнього світа, 4/ тогорічний протест українського єпископату проти участі московських представ-

ників на Вселенському Соборі, тоді коли представник справжньої Церкви Митрополит Сліпий є ув'язнений, 5/ збірний протестаційний лист професорів французької Академії Наук.

Стільки про особу й побіжні коментування його приїзду.

II.

Щоб зорієнтуватися про глибше підложжя цієї події, треба брати до уваги загальну політичну ситуацію.

1. Москва від часу ХХ. з'їзду намагається накинути Заходові т.зв. політику коєкзистенції і в цьому знаходить застережливу, але з кожним роком виразнішу підтримку з боку уряду Кеннеді, зокрема його міністра Раска і здержливу прихильність з боку Англії. Для скріплення довір'я до себе Хрущов різними потягненнями та реформами позірного або другорядного характеру старається переконувати світ, що большевизм під його керівництвом змінив свою злочинну істоту та йде послідовно шляхом лібералізації. Давніші форми відкритого терору, нахабні форми національного уярмлювання й економічного грабежу працюючих замінюється більш рафінованими і витонченими методами притасного терору, національної асиміляції й сповидною зміною форм соціального визиску. Цю зміну не сутті, але зовнішніх форм большевицької тиранії пропагандивно рекламується як зміну в трактуванні прав громадянина, в національній та в економічній діяльності /і це викликає затуманення серед західних прогресивних снобів і гнів у китайських комуністів/. В одній діяльності, в відношенні до релігії й Церкви, хрущовське колективне керівництво не придумало до цього часу зовнішньо змінених форм переслідування і продовжує далі в сталінських формах відкрито і голосно поборювати релігію. Навіть у посиленних формах ще більше скріплює переслідування. Така практика створює в світі сумніви щодо правдивості ліберальних змін хрущовського режиму і можливо заставляє тепер большевиків придумати більш підступні, але на зовні менше різкі, форми знищення релігії. Які це форми могли б бути, про це тепер можна робити хіба тільки безплідні здогади.

Местом, який найменше Москву коштує і внутрішнього положення переслідуваної Церкви в нічому не поправляє, навпаки-послаблює її, а на Заході може спричинити хвиливу дезорієнтацію, є звільнення з в'язниці кількох старших віком церковних ієрархів, за долю яких твориться на Заході постійно великий шум і роздрознення і викинення їх назавжди поза межі ССРСР чи сателітних держав, щоб не заважали внутрі країни опинившись на волі. Тоді Церква тратить невідгідний большевикам видимий символ керівництва в тих країнах, а большевицька пропаганда пояснить масам викинення закордон, як їхню утечу для особистого рятунку. Цей жест "людяности" може большевикам на деякий час вистачити, якщо світова опінія поставиться до такого підступу з безкритичним признанням. Крім цього показові жести "людяности" є Хрущову персонально потрібні, щоб створити пригожу атмосферу перед своєю подорожею до Італії, щодо якої італійський уряд зволікає з запрошенням і ставить якісь передумови.

2. Ватикан не має з урядом антихристиянської Москви ніяких дипломатичних стосунків і шлях офіційних взаємовідношень між урядами не існує, але сама проблема положення Христової Церкви в ССРСР і його сателітах є постійною турботою Ватикану. З нагоди виїмкової історичної події, якою є Вселенський Собор, допущені були на нього в ролі обсерваторів представники всіх інших, також некатолицьких християнських Церков, в тому числі і представники т.зв. патріярхату московської "православної церкви". Представники з дозволу і вибору большевицького уряду були в першу чергу інформаторами свого уряду /через патріярхат або безпосередньо/ і спостерігали перебіг Собору і настрої, подавали про це вірні інфрмациї своєму начальству, з яких мабуть було видно, що сама прихильність двох обсерваторів ще не вистачає, щоб створити позірну відлигу на релігійному фронті. Ця безвиглядність реального успіху з самого факту учасництва московських обсерваторів могла приспішити рішення кремлівського уряду, щоб вигадати підступний жест, і ним хвиливу прислонити злочини проти Церкви, а охота Хрущова ревізитувати італійський уряд теж вимагає розпруження неприхильної атмосфери.

3. В католицькій Церкві обов'язує послух і підпорядкованість авторитетові, але нема там деспотизму думки й тому в питаннях, не зв'язаних з догмами, існують різnorodні погляди. В міродаїних ватиканських колах існують два становища про відношення до большевицької Росії. Це не є ніякі дві партії, ані формації подібні до двох "крил" у цивільних партіях. Це радше спосіб мислення окремих церковних достойників, тому термін "течія" і назви тих "течій" уживаємо в умовному значенні. Одна течія, консервативна, ставиться засадничо негативно до атеїстичної Москви і комунізму й не має ніяких ілюзій в оцінці хрущовських блефів лібералізування. Друга, поступова течія уважає, що зміни і тактичні ходи хрущовського режиму варто використовувати, щоб добитися полегшення або зміни положення християнської Церкви. Наша Церква стоїть цілком правильно в більшості по боці консервативної течії. Папа висловив думку, що Церква не змагає до того, щоб мати мучеників, але щоб вірним забезпечити можливості виконувати релігійні обов'язки. "Прогресисти" вважають це підкріпленням їхнього становища.

Хоч між Ватиканом і Москвою немає дипломатичних стосунків, а тим самим можливості ставити офіційні домагання і ноти до хрущовського уряду, окремі особи з прогресивного напрямку мислення з власного почину і на особисте ризико пробували посередньо /мабуть через цивільних дипломатів/ переконувати большевиків про потребу виявлення толерантних потягнень супроти Церкви. Ця ініціатива могла остаточно вплинути на большевиків випустити Митрополита, або була використана ними як нагода вийти з ніякового положення та показати перед світом позірний жест примирливості. Треба сподіватися, що ватиканські "поступовці" інтерпретуватимуть це большевицьке потягнення не як зовнішньо-політичну слабкість і підступ Москви, але як свій власний успіх.

4. Сміливий протест українських єпископів, який викликав серед "прогресивних" ватиканських кіл незадоволення й страх, що це перешкодить їхнім таємним заходам, був політичним актом, який яскраво підкреслив лицемірство, фальш і невдачу московської зовнішньо-політичної пози перед світом. Агентам московського патріархату, що були на Соборі, це здемаскування заставило погрожувати, що вони покинуть Собор і тому "поступово" думаючі ватиканські кола поробили заходи, щоб цей протест не оголошувати як офіційний документ, боячися, що це поспеє їхні таємні заходи.

За нашою оцінкою, остаточно здемаскування большевицького фальшу протестом наших Владик в найневигіднішу пору для большевицької загри було тим ударом батога, який примусив московські голови зрозуміти повний провал і дальшу безвиглядність своїх пропагандивних показів. Він у більшій мірі допоміг і підігнав большевиків показати "примирливий" жест з випущенням Митрополита, ніж це розцінювали "прогресивно" мислячі достойники.

З відомих нам фрагментів про шум, який зчинився довкола цього протесту, треба підкреслити, що головну заслугу в видвиженні цього сміливого протесту мають Архиепископ Іван Бучко та канадійський Митрополит Максим Германюк, два Владики, які мають глибоке відчуття нероздільної пов'язаності релігійного і національного. Скептичну поставу щодо протесту виявляв філадельфійський Митрополит А. Синишин, який походить з країни коєкзистенційної політики й мабуть це споріднює його з "прогресивно" мислячими ватиканськими колами.

III.

З цілості стану відомих нам справ можна на теперішньому етапі поробити такі висновки:

1. Випущення Митрополита Йосифа закордон і чергових церковних достойників з комуністичних країн у нічому не направляє ані не рівноважить злочинних шкід, завданих комунізмом Церкві, її духовенству і вірним.

2. Митрополит є звільнений лише з фізичних кайдан, але приїхав закордон з наложеними на нього моральними кайданами, які далі обмежують його свободу.

3. Випущення Митрополита /та чергових в'язнів/ є першим з черги підступним потягненням Кремля, обрахованим на те, щоб викликати на Заході ілюзії про зміну і "людяність" хрущовської політики також на релігійному відтинку, і цим тактичним ходом розпружити непригожу для Москви атмосферу перед італійською візитом Хрущова в Римі, поліпшити позиції московських делегатів на осінньому Соборі і можливо добитися авдієнції в папи для Хрущова, щоб фактом його прийняття морально заломити маси вірних переслідуваних комуністичним режимом.

Після цього першого тактичного ходу передбачається для скріплення враження "людяности" звільнення ще кількох ув'язнених комуністами церковних достойників. Треба бути приготованим, що повторні жести большевицької "гуманности" будуть використані прокомуністичною і прогресистською пресою, щоб баламутити публічну опінію на заході, а фактичного положення Церкви і вірних в комуністичних країнах ці пропагандивні жести, роблені для зовнішнього експорту, у нічому не поправлять і не змінять.

4. Крім дозволів кільком ув'язненим церковним достойникам виїхати на Захід передбачається можливість, що комуністи у дальшій перспективі в котрійсь із сателітних держав підуть на експеримент дати деякі полегші для переслідуваної католицької Церкви. Коли б до того дійшло дійсно, то факт т.зв. полегш треба політично інтерпретувати в такий спосіб:

а/ як невдачу большевицької пропаганди. Висилкою кількох ув'язнених церковних достойників їм не пощастило збаламутити світ, нібито комунізм в хрущовському періоді перестав бути собою. Неуспіх цього пропагандивного маневру примусив їх пообіцяти позірні полегші для Церкви, щоб ними успішніше блефувати про свою "толеранцію";

б/ як безсилість ідеології воюючого безбожництва й капітуляцію комунізму перед ростом релігійних настроїв мас. Без примусу внутрішнього натиску з боку мас самі зовнішньо-пропагандивні міркування є невисначальною основою для такого ризикового й вимушеного потягнення, яким був би показ перед поневоленими масами безсилля власної ідеології через допущення релігійних полегш;

в/ як переходове ошущство, можливо в двох варіантах:

1. офіційно проголошені й пропагандивно розбубнені полегші на ділі будуть блефом, а ніякими реальними полегшами. /Для цього треба буде основно проаналізувати текст большевицьких полегш, коли він буде оголошений, та сконфронтувати його з практикою в реалізації тих полегш для викриття метод притаєного терору й пізнання посередніх утруднень користати з полегш/.
2. релігійні полегші є задумані як коротко-тривалий маневр, як переходовий етап /типу НЕПу/. Сенс цього маневру буде міститися в подвійному розрахунку. По-перше в тому, щоб відчинити вентилі безпеки та розладувати незадоволення релігійних мас з переслідування Церкви і послабити їхню ворожість до режиму. По-друге, щоб виманити з підпілля й виявити на денне світло існуючих і потенціяльних церковних діячів і в пригожий для цього час знищити їх докорінно.

Цю інформацию і напрям коментування нової большевицької зовнішньо-політичної тактики та внутрішніх блефувань на відтинку релігійної політики просимо передати внутрішньо-організаційним порядком у загальних рисах до відома членству.

Ми стоїмо напередодні нових несподіванок і блефів большевицької пропаганди, яка може поціяти дезорієнтуюче на безкритичні елементи нашого громадянства, що вже захоплювалися большевицькими скакунами з "культурного обміну".

Наше членство повинно бути заздалегідь зорієнтоване й належно приготоване до того, щоб дати відсіч кожночасному підступові большевицьких блефів, і користаючи з кожної чергової несподіванки большевицької пропагандивної бомби, негайно демаскувати перед здивованими несподіванкою земляками, чому саме Москва є примушена даним маневром наново переконувати світ у брехні, нібито большевицька система за Хрущова перестала вже бути большевицькою.

ЩЕ ДО ПЛАНУ ВИШКОЛУ ЧЛЕНСТВА ОУН

З початком 1963 року Тереновий Кадрово-Вишкільний Осередок видав плян вишкільної праці для всіх трьох ступенів, розрахований на шість місяців. В червні буде виданий черговий плян, який охоплюватиме вишкіл до кінця біжучого року. Так ця справа повториться в 1964 році, а після цього, в 1965 році, відбудеться другий з черги іспит, Треба припускати, що після цього другого іспиту ті члени, які здадуть іспит третього ступеня, будуть спеціалізуватися за скремими ділянками організаційної праці, а члени, які залишаться і надалі на перших трьох ступенях, будуть повторяти матеріал.

Як відомо з інструкцій, цей загальний вишкіл є організований для цього, щоб дозволити кожному членові підвищити рівень загальної і політичної освіти. Спеціалізація членства в теоретичній підготовці до такої чи іншої ділянки організаційної праці /пропагандисти, працівники на зовнішньому секторі, військовики, іт.д./ може бути успішною тоді, коли рівень загальної і політичної освіти члена не буде нижчий рівня щонайменше середньої освіти. Тому члени ОУН потребують звернути на це велику увагу і старатися виконати повністю пляни ТКВО.

Разом з плянами вишкільної праці в терен пішли відповідні інструкції. Але всетаки ми відчуваємо, що в тій справі на місцях не має повної ясності. Для в'яснення усіх сумнівів, а також для подання певних методичних вказівок, друкується цей матеріал. Він є призначений впершу чергу для вишкільників у Районах і Станицях, а згодом може бути використаний, у відповідному пристосуванні, для загалу членства.

СИСТЕМА ВИШКОЛУ

Пляни нашої вишкільної праці є розраховані на вишкіл, проваджений системою самоосвіти. В цій системі головний натиск кладеться на самостійну працю члена як у перероблюванні матеріялу, так і в опрацюванні відповідей на контрольні питання.

Член, маючи перед собою програму вишкільної праці на шість місяців, повинен придержуватися такого порядку:

а/ постаратися відшукати у своїй бібліотеці, випозичити в свого друга, або в громадській бібліотеці, або купити всі потрібні матеріяли /книжки, журнали/, які є подані в пляні. Коли в цьому він натрапляє на труднощі, його завданням є сконтактуватися з вишкільником, який допоможе йому ці труднощі перебороти.

б/ Маючи всі матеріяли на руках, він повинен приступити до уважного перечитання. Прочитавши матеріяли один раз, він повинен зачати читати їх вдруге, але вже з олівцем у руці. Читаючи матеріяли вдруге, член повинен засвоїти собі всі контрольні питання, а під час читання робити записки для відповідей.

в/ Прочитавши весь матеріял якогось одного предмету, член повинен сісти на один чи два вечорі для опрацювання відповідей на контрольні питання і їх засвоєння.

Закінчивши з одним предметом, член приступає до другого, придержуючись такого самого порядку, аж до вичерпання цілої програми.

ВИШКІЛЬНІ МАТЕРІЯЛИ

Велика частина матеріялів, охоплених пляном вишкільної праці, знаходиться в книжках Бібліотеки Українського Підпільника, які є на руках майже всіх членів ОУН. Після цього йде "Визвольний Шлях". Маємо надію, що всі члени ОУН цей журнал мають і його складали за річниками, так що тепер не буде труднощів підібрати потрібні числа і статті. В кого таких збірників нема, той повинен їх або випозичити в іншого члена, або звернутися до Української Видавничої Спільки й потрібні річники, або всі числа, що появилися до цьогодні, купити.

Деяку проблему будуть становити матеріяли з ділянки українознавства, військової і сов'єтознавства, хоча до ділянки сов'єтознавства частина матеріялів є в книжках БУП, а деякі книжечки можна набути в Книгарні СУБ-у.

Для ділянки українознавства призначено ці матеріяли з Історії України, Географії, Літератури і Культури, які були видані свого часу Інститутом Заочних Курсів. Таких комплетів є в терені около 800 штук, що повинно вистарчити для охоплення цілого терену. Якщо цих матеріялів не буде, тоді брати інший підручник чи підручники, які знаходяться в бібліотеках клітин СУБ-у. А коли і там таких матеріялів нема, тоді їх треба закупити.

Це саме відноситься до Історії Українського Війська, але тут можна, в разі необхідности, користуватися підручниками загальної Історії України.

ОСНОВНА РОЛЯ ВИШКІЛЬНИКІВ

Найбільша відповідальність за успішне проведення вишколу спочиває на Станичних Вишкільниках. Вони мають предложити членам плян вишколу, заохотити їх до самоосвітньої праці, провадити вишкіл і допомагати слабшим членам.

Пишучи цю статтю, ми маємо надію, що пляни є вже на руках членів, а членство поінформоване про цілі вишколу. Тому про ці справи писати не будемо. Натомість присвятимо відповідну увагу дальшим і більш складним завданням вишкільників у станицях.

Що ми маємо на увазі, коли говоримо про "провадження вишколом?"

Під цим розуміємо такі завдання вишкільників: перевірка, чи всі члени мають на руках потрібну літературу, а якщо не мають, то допомогти їм таку скомплетувати; контролювати, щоб члени переробляли матеріяли, роблячи це поза сходинами, прямим відвідуванням членів у їх домах чи помешканнях; допомагати їм опрацьовувати відповіді на контрольні питання, а якщо є члени, що самі не можуть до цього взятися, тоді допомогти їм опрацьовувати відповіді на одно-двоє контрольних питань; контролювати засвоєння відповідей. Все це належить до "провадження вишколом".

В терені заіснує багато випадків, що члени мусітимуть обмінюватися вишкільною літературою. І тут вишкільник, запізнавшись із ситуацією щодо матеріялів, повинен уложити такий плян, щоб члени могли обмінюватися матеріялами, не чекаючи один на другого. Тому не є обов'язково, щоб всі члени переробляли наперед Огляд Історії Українського Визвольного Руху, а пізніше переходили до другого, який є поданий в програмі за порядковим числом. Члени повинні починати від цього предмету, до якого мають матеріяли, а відтак обмінюватися.

Коли ж завважиться, що хтось з яленів взагалі не має на руках матеріялів, він повинен негайно набути найконецніші, а відтак користати з позичених в іншого члена.

Можуть бути випадки, що для групи членів не буде матеріялів у потрібній кількості з якогось предмету. Для таких членів треба організувати виклади.

Вишкільники повинні організувати час до часу сходини для всіх членів, але не так для викладів, як радше для контролі і відповідей на запити. Такі сходини провадити формою бесіди, ініціюючи самому теми, або дозволяти членам ставити запити чи висловлювати труднощі і незрозуміння, та давати відповіді.

В терені будуть члени, яким треба буде подати велику допомогу. Вишкільники мусять це зробити, щоб допомогти цим членам осягнути відповідне знання. Було б найкраще прикріплювати таких членів до сильніших, себто до тих, що підготовлятимуться до іспиту другого або третього ступеня.

Найбільше уваги звертати на те, щоб члени вчилися індивідуально. В терені нема великих можливостей на часте відбування сходин. Всі члени працюють фізично, багато мають родини і родинні зобов'язання. Сходини забирають дуже багато часу, а через те членів перемучують. Натомість читання книжок, обдумування прочитаного, опрацьовування відповідей, буде, в додатку до збагачення знання, ще і доброю, культурною системою відпочинку і відпруження.

ПРАЦЯ ЧЛЕНА ПОЗА ПЛЯНОМ ВИШКОЛУ

Успішність самоосвітньої праці не буде повною, якщо член обмежиться лише до цих матеріалів, які є охоплені пляном. Члени мусять читати багато, читати корисну і виховно-вишкільну літературу, історичні новели, сповідання, поезії, журнальні і часописні статті. Кожний уважно прочитаний матеріал залишає людині якесь додаткове знання. Це поширює світогляд, призвичаює людину до думання, виробляє її духово і розумово. Систематично проваджена самоосвіта дозволяє людині піднятися навіть до високого рівня знання. Ми знаємо багато людей навіть між американцями чи британцями, які завдяки самоосвіті займали високі становища в політичному й державному житті своїх народів.

Почавши від цього числа, ТКВО буде друкувати на сторінках "Бюлетеня" бібліографічну нотатку про появу нових корисних книжок чи статей у журналах, буде подавати місця, де їх можна набути, а завданням вишкільників буде припилювати, щоб члени ці матеріали купували, їх читали, ними інтересувалися.

РОЛЯ РАЙОНОВИХ ВИШКІЛЬНИХ РЕФЕРЕНТІВ

Вся увага Районових Вишкільних Референтів повинна бути звернена на станиці, де провадиться фактичний вишкіл членства. Районові Референти повинні систематично об'їздити станиці і контролювати працю Вишкільних Референтів на місцях, відвідувати разом з ними членів, або бути присутніми і провадити сходами для справ вишколу.

В додатку до цього, вони повинні вдержувати із станицями стислий листовний контакт і також в цей спосіб допомагати полагоджувати та переборювати різні труднощі й перешкоди.

ТКВО не видає ніяких форм для звітування, але це не означає, що як Станичні так і Районські не звітують до терену. Їхні звіти не повинні охоплювати того, скільки є членів у такій чи іншій станиці, скільки відбуто сходин чи поїздок, але як стоїть справа з вишколом, чи в терені є подостатком літератури, якої літератури бракує, як розв'язано труднощі з літературою, якої допомоги порадами та вказівками потрібно для того чи іншого діла або проблеми. Співпраця між клітинами і референтами нижчих і вищих ступенів повинна бути найбільш ділова, і до теми. Всілякі формалізми треба викреслити з вишкільної праці, а підійти до неї найбільш ділово і раціонально.

ТКВО буде друкувати, час до часу, такі чи інші матеріали, поради чи вказівки, так що обговорення і полагодження проблеми в одному місці зможе бути подане і для інших.

Ми вичерпали майже всі справи, що їх уважали за відповідне порушити в тій статті. Проситься звернути увагу, що теперішній етап визвольно-революційної боротьби вимагає від кожного члена не тільки патріотизму, відваги, рішучости, але і знання.

На чужині майже вся наша дія зводиться до інформативно-пропагандивної праці внутрі власного громадянства, або на зовні. Ця форма дії є складніша від боєвих акцій. Вона вимагає великої рутини і потребує теоретичної підготовки. Це саме буде стояти перед кожним членом і тоді, коли знайдемося знову на Рідних Землях. Член мусить вчитися!

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ НОТАТНИК

В 1962 році українські видавництва на чужині опублікували ряд корисних книжок наукового характеру, які вносять у скарбницю української національної культури нові ідеї, або поширюють і уточнюють існуючі. Крім цього, на чужині появилсь декілька добрих змістом і мистецьким оформленням оповідань на історичні і побутові теми.

Для цього першого Бібліографічного Нотатника ми вибираємо

п'ять книжок, в цьому дві англійською мовою, що їх рекомендуємо членам і симпатикам ОУН до прочитання, а також для використання у нашій дії на зовнішньому відтинку.

- 1/ А. Фурман - "Кров і вугілля" /Роман-хроніка з життя і боротьби українських політв'язнів у московських концтаборах/ Книжка має 362 сторінки друку, гарно оформлена, коштує 16 шилінгів. Замовляти можна у Видавництві "Шлях Перемоги", Мюнхен 8, Цепшелінштрассе 67, Німеччина, або в Книгарні СУБ-у чи в УВС у Лондоні. Ця книжка повинна бути на руках кожного члена і симпатика ОУН.
- 2/ Др. Дмитро Бучинський - "Християнсько-філософська Думка Тараса Григоровича Шевченка". Цю 256 сторінкову книжку видав СУБ на закінчення Шевченківського Ювілейного Року. Кожна українська людина яка інтересується історичними подіями української нації, повинна цю книжку прочитати. Ціна книжки 15 шилінгів. Замовляти в Книгарні СУБ-у.
- 3/ о.Ізидор Нагаєвський, Др.Філософії, "Гістори оф Юкрейн", видана Союзом Українських Католиків Америки. Книжка має 295 сторінок у твердій оправі з "сорочинкою" та включає 117 ілюстрацій. Написана в українському національному дусі, сперта на джерельні матеріали. Цю книжку рекомендується всім українцям, які знають англійську мову, а передусім для нашої старшої молоді. Було б побажаним, щоб місцеві клітини нашого громадського життя доставили її до університетських і публичних бібліотек та до бібліотек середніх шкіл і коледжів, де навчається наша молодь. Ціна книжки Ф.1:15:0. Замовляти треба в СУБ-і.
- 4/ "Сонг авт оф Даркнес" - переклади вибраних поем Тараса Шевченка зроблені Вірою Річ, видана заходами Шевченківського Комітету. Ця книжка повинна знайтися в хаті кожного українця, в кожній британській бібліотеці, в шкільних бібліотеках і в наших громадських бібліотеках. Ціна 16 шилінгів. Замовляти в СУБ-і.
- 5/ Петро Торешук - "Історія одного зрадника", видання Ліги Визволення України, Торонто, Канада. В цій книжці автор розробляє життєвий шлях Ярослава Галана - зрадника й провокатора, а рівночасно розкриває перед читачем ті підлі методи, що їх вживає комуністична Москва для боротьби з укр. націоналістично-визвольним рухом. Книжку повинен прочитати кожний член. Ця книжка буде вислава в терен орг. дорогою в найближчих днях, прямо з Канади. Ціна 7 шилінгів.

----- : -----

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СУБ-у.

При кінці біжучого місяця відбудуться річні загальні збори Союзу Українців у В.Британії, який являється центральною установою українського організованого життя на цьому терені. Річні збори Союзу є найважливішою подією в нашому громадському житті, бо від їх перебігу і рішень залежить дальша діяльність зарівно центральних як і льокальних керівних органів та цілої громади, а тому потрібно усім ставитися до тої події якнайбільш серйозно.

Перш усього потрібно, щоб на Збори прибуло якнайбільше Делегатів з терену, та щоб вони брали активну участь у зборах, забираючи голос і висловлюючи становище до поодиноких проблем і питань. У шуканні розв'язки багатьох складних питань, потрібно завжди мати на увазі добро загальної справи і вміло сполучувати потреби льокального характеру з потребами центральними і все-українськими.

З уваги на поважний вік і невідрадний стан здоров'я, дотеперішній Голова Союзу, інж. Я. Гаврилів, не може кандидувати на це важливе і важке становище. За його довголітню працю для СУБ-у на зборах буде пропозиція наділити його почесним членством Ради СУБ-у. Кандидатом на нового Голову СУБ-у є проф. Р.Лісовський, довголітній працівник в Централі СУБ-у, відомий мистець-графік. Проф. Лісовський, що походить зі столиці України - Києва, є людиною чесною, високої особистої культури і свідомим українським патріотом. Його кандидатуру ми вповні піддержуємо.

ПАРТИЗАНСЬКА БОРОТЬБА В УМОВИНАХ АТОМНОЇ ВІЙНИ

Сьогодні вже ніхто не сумнівається, що в майбутньому збройному конфлікті між вільним і комуністичним світами важливу роль відіграватиме також партизанська боротьба. Генеральні штаби багатьох держав передбачають, що партизанська діяльність в наступній війні може бути значно більшою, як у минулій світовій війні, бо для малих країн, які не матимуть атомної зброї, а можуть опинитися під ворожою займанщиною, спосіб партизанської війни буде найбільш відповідати.

Нуклеарна зброя та її дія може без сумніву мати великий вплив на організаційну структуру партизанських бойових одиниць. Заледве, чи було б доцільно творити великі партизанські з'єднання, які кожночасно можуть бути наражені на вороже бомбування чи обстрілювання ракетами з атомними голівками, чи прямо стрільнями з атомної артилерії. Генеральні штаби розглядають такі як найкращу можливість творення малих рухливих партизанських бойових груп чи одиниць не більших як бригада, які рейдуючи могли б оминати вороже бомбування чи обстріл із атомної артилерії. Є питання, чи буде можливо партизанам в умовинах атомної війни так діяти, як це вони діяли в часі минулої світової війни?

Передбачається, що в майбутній війні армії вже не стоятимуть перед собою в окопах чи фортифікаціях або укріплених позиціях тому, що атомна зброя вможливлуватиме дуже скорий наступ і швидке здобуття таких укріплених позицій. Фактичний бойовий фронт у майбутній атомній війні представлятиме собою оборону відповідних зон, чи терену, при незвичайній рухливості й маневруванні бойових одиниць. Великі армійські з'єднання будуть вжиті тільки у випадку якоїсь блискавичної акції, але їх не можна буде використати для якоїсь систематичної позиційної боротьби, бо такі з'єднання можуть бути кожночасно наражені на знищення атомними стрільнями чи бомбами.

При тому постає питання: що ж саме буде ціллю для атомного бомбування або обстрілу? Ще до 1958 року переважав погляд, що великі міста, індустріальні центри, військові бази та великі армійські з'єднання будуть головними цілями ворожого атомного обстрілу й бомбування. Цей погляд сьогодні абсолютно змінився. Бо розвиток і удіпшення атомної зброї враз із її масовою продукцією в країнах, які її мають, вказує, що навіть курінь чи сотня війська можуть бути наражені на ворожий атомний обстріл.

Великодержави продукують теж величезну скількість малої тактичної атомної зброї, щоб нею забезпечити свою піхоту і танкові з'єднання, а тим самим незвичайно збільшити їхню вогневу силу, навіть вживаючи її проти малих ворожих військових груп. Очевидно, не можна припускати, що кожна військова одиниця конечно мусить бути наражена на обстріл атомною зброєю, одначе треба рахуватися з можливістю, що ворог буде намагатися висліджувати військові з'єднання противника і їх знищувати атомною зброєю.

В умовах нуклеарної війни роль території значно змаліє. З другого боку - окремі околиці можуть стати об'єктом нуклеарного бомбування або обстрілу з уваги на розположення на їхній території заводів, військових баз, важливих адміністративних, політичних чи економічних центрів, тощо. З густо населених міст і центрів населення мусить бути евакуйоване й переселене в місця, які не повинні б бути наражені на атомне бомбування. В порожних від населення околицях, зокрема в місцях, які можуть бути тільки частинно наражені на ворожу атомну атаку, можуть перейти партизанські відділи. Загально передбачається, що партизанські бойові частини повинні підходити якомога найближче до ворога, а свою резерву втримувати в розпорощенні, не зосереджуючи її масово на одному або двох місцях. Чому ж саме партизанські частини повинні перебувати близько ворога? Це тому, що нуклеарна зброя - це обосічна зброя. В певних умовинах вона може стати небезпечною не тільки для противника, але й для власного війська. Вистрілювати її на близьку віддаль не можна, бо при тому може потерпіти й власне військо. Вистрілюючи атомні ракети чи стрільна противник мусить їх вистрілювати на дальшу віддаль, а тим самим ці стрільна чи ракети будуть вибухати в запіллю партизанських частин. Це знову ж таки створює небезпеку для резервових партизанських частин, які перебуватимуть в такому запіллі. Рух війська, себто партизанських відділів, може відбуватися тільки в умовинах, які дозволя-

ють на такий рух. Якщо напр. ночі є видні, тоді перемарш колони, більшої як сотня, вже буде неможливий.

Якщо колони маршують одним шляхом, треба між ними робити відстань на впродовж одного дня, щоб не дати можливості розвідувальним ворожим літакам замітити, що на шляху відбувається перемарш військових частин. Пересування бойових з'єднань мусить відбуватися швидко й якомога найменше помітно в терені.

В минулих війнах лісові околиці давали чудовий захист військовим частинам, бо гнізди військо могло заховатися від ворожої летунської обсервації. Так само ліси давали захист партизанським бойовим відділам і, звичайно, партизани перебували в лісах або в горах та мало доступних місцях, що їх вони могли боронити, або куди вороже військо не змогло продістатися. В умовах нуклеарної війни ліс уже не може бути схоронищем для війська ані партизанів, тому що в випадку атомного бомбування або обстрілу ліс загориться, й люди, які заховались в ньому, можуть згинуть в полум'ї пожежі.

В минулому партизанські частини звичайно виходили завжди з оточення. Навіть авіація й артилерійський обстріл не могли знищувати оточених партизанів, тому що вони знали свій терен і завжди знаходили можливість вирватися з оточення. В майбутній війні партизанські відділи мусять за всяку ціну вистерігатися оточення, бо тоді вони можуть бути цілковито знищені атомною зброєю. Якщо вони попали в оточення, мусять намагатися за всяку ціну, й то якнайскоріше, проломати оточення й відв'язатися від ворога.

Атомна зброя відіграватиме також важливу роль в знищенні постачання не тільки для війська чи партизанів, але також для цивільного населення. Вона може спричинити величезне знищення, головню в початку війни, а радіоактивні опади зроблять харчі й воду майже непридатними до вжиткування.

Нищівна дія атомної зброї може бути знищена в такий спосіб: В мирному часі треба подбати про будову підземних сховищ — магазинів з харчами й необхідними речами. Такі сховища повинні бути розкинені по всій країні; в часі війни партизанські частини повинні зосередити увагу на захопленні ворожого постачання і його використовувати для себе, свого війська чи населення. На поверхні землі зберігати треба тільки це постачання, зокрема харчі, що є найконецнішим, а в ніякому випадку не можна нагромаджувати харчів.

Важливе значення в майбутній атомній війні матиме розвідка. Розвідувальну дію повинні вести всі партизанські відділи без огляду на свою силу й призначення. В розвідці треба використовувати всякі засоби, зокрема якщо йдеться про здобуття інформацій про ворожу нуклеарну силу. Багато цінних інформацій можуть постачати малі партизанські групи, які оперуватимуть в запіллі ворога, де звичайно будуть стаціонувати ворожі оперативні атомні частини. На своїй власній території партизани повинні постійно вести просліджування, себто збирати дані про терен, метеорологічні умовини, окремі околиці, загально, про все, що може мати пряме або посереднє відношення до їхніх бойових акцій.

Для охорони від атомного бомбування чи обстрілу треба мати обов'язково сховища, зокрема для груп, які є на відпочинку. Практика з минулої війни в якій партизани звичайно завжди змінляли місце свого постю, себто постійно були в русі, буде знову застосована в майбутній війні, але партизани повинні мати бодай примітивні сховища, на місцях свого постю, які б їх охороняли від атомного обстрілу. Крім того партизанські відділи мусять мати зі собою різний потрібний виряд і медичний та санітарний персонал для опіки й обслуги поранених вояків.

Авіація буде відігравати також важливу роль в майбутній атомній війні. Одначе, неймовірний розвиток технології, особливо електроніки та аеродинаміки, зробили сьогодні літак зовсім іншим від його попередника в часі другої світової війни. Теперішні літаки мають величезну швидкість, можуть оперувати на великій висоті і в будьяких кліматичних обставинах. Удосконалення радіових та електронічних приладів уможливило модерним літакам визначати дуже точно наземні цілі, навіть з дуже великої висоти. Великодержави прив'язують особливу увагу продукції турбоджетів та швидколетних транспортних літаків, що ними можна перевозити постачання й військо на далеку віддаль.

В майбутній війні партизанські відділи будуть дуже часто послуговуватися згаданим транспортним засобом.

Вертолет /гелікоптер/ також сьогодні розвинулися в дуже добрий модерний транспортний засіб і вони можуть перевозити цілі відділи на далекі віддалі та висаджувати їх на будь-якій території, а тим самим для спеціальних бойових операцій вертолет є вигідніший від літаків, бо ці останні вимагають добрих посадкових площ для приземлення. Треба звернути також увагу, що в поборованні партизанів ворог вживатиме спадунів, а тому партизани мусять бути кожного часу готові до виступу проти ворожого повітряного десанту, або ворожих відділів, що їх привезуть вертолетом. Цей спосіб перевезу війська до боротьби з партизанами буде широко практикований.

Очевидно, що й партизани можуть використовувати такий самий спосіб транспорту.

Партизанська акція проти спадунів чи військових відділів, перекинутих вертолетами, мусить бути дуже швидко, енергійна й успішна. Найменше опізнання грозить оточенням партизанських відділів, бо ворог може притягнути до бойової акції також і інші свої військові з'єднання, а така ситуація може зовсім унеможливити партизанам вихід із оточення.

Чи ворог може вживати танкові з'єднання в боротьбі з партизанами? Очевидно, що так. Ворог може навіть кинути проти партизан великі танкві з'єднання, зокрема, якщо для цього є пригожий терен. Тому саме партизани повинні завжди вистерігатися бойових операцій на відкритій рівнині. Крім того, вони мусять бути вишколені в протитанковій боротьбі і мусять знати як обходитися з різною протитанковою зброєю. Кожна партизанська бойова група повинна знати, що робити в умовах танкового наступу ворожих військ, і як розбудувати протитанкову оборону.

Бачимо, що майбутня війна, якщо вона буде атомною, створюватиме у великій мірі зовсім інші можливості для партизанської боротьби, в порівнянні до минулої світської війни. Однак роль партизанських частин і партизанської боротьби при тому не зменшується, а навпаки, як бачимо з вищесказаного партизани відіграватимуть в майбутній війні, незалежно чи вона буде нуклеарною чи конвенційною, важливу роль, а тому вони муситимуть бути незвичайно добре вишколені для боротьби в різних умовах і обставинах.

Досвід партизанської боротьби в минулій війні теж значно влегшує опрацювання схем такого вишколу й планування оперативних бойових дій.

----- : -----
КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СУМ

В днях 26-27 січня ц.р. відбувся Крайовий З'їзд Спілки Української Молоді у В.Б., на якому заслухано звітів уступаючої Управи за час дворічної каденції, прийнято рішення щодо майбутньої праці і вибрано нову Управу в поширеному складі /голова плюс двадцять членів/. Управу знову очолив д. Я.Деременда. З огляду на постійний ріст Спілки на рахунок доростаючої молоді, праця СУМ-у набирає з кожним роком більшої ваги, а тим самим приносить нові проблеми.

Найважливішою проблемою сьогодні перед Спілкою є набуття клаттика власної землі, де можна булоб провадити літні табори. Цій справі З'їзд присвятив особливу увагу і виніс рішення таку оселю набутти тимбільше, що є на продаж одна фярма, яка на ту ціль надається. Під цю пору Управа приготується до купна даної фярми і плянує розписати збірку на ту ціль серед українського громадянства. Наша Організація ставиться прихильно до цього почину СУМ-у і в міру спроможностей даємо моральну і матеріальну піддержку.

НАРАДА ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ

В половині місяця січня ц.р. відбулася нарада членів ТП з участю Районових Провідників. На цій нараді обговорено і проаналізовано нашу працю в минулому році та накреслено пляни діяльності в загальному і в поодиноких референтурах на біжучий рік.

Помимо зростаючої чимраз то більше пасивності серед громадянства, а також і серед частини членства, наша праця в минулому році проходила нормально на всіх відтинках.

Домінуючою подією у внутрішньому житті, яка відбила своє п'ятно і на зовні, був процес над убивцею Сташинським і його московськими наказодавцями. До успішного проведення процесу наш терен причинився зарівно матеріально /зібрано понад 4 тисячі фунтів/, як і виданням п'ятох англословних брошур, які мали дуже добрий відгук серед чужинців. Протестні акції проти московського колоніялізму, які зорганізовано і проведено в цілому терені, також залишили помітний слід чи то в пресі, чи, як можна судити з одержаних відповідей, в собі думання деяких політиків. На внутрішньо-організаційному відтинку проведено відправу з усім членством, на якій головну доповідь мав член Проводу ЗЧ, а також проведено два теренові курси - вишкільників і зовнішньо-політичних референтів. Величаво відзначено 20-ліття УПА, а також Ювілей М.Лисенка. Особливу увагу звернено на відтенок молоді, на якому безперерійно працювали Референт. Молоді, молодечі організації /СУМ і Пласт/, школи українознавства і відповідна комісія при СУБ-і.

Активно і з успіхом проходила праця суспільно-громадських установ /СУБ, ОУЖ, ОБВУ і ін./.

Створено Музей Української Визвольної Боротьби ім. С.Бандери з осідком у Нотінггамі, з якому приміщено приватні речі сл.п. Провідника Бандери та різні публікації і документи з визвольної боротьби.

Найбільшим підприємством на господарчому відтинку було закуплення будинку для Української Видавничої Спілки, на яку то ціль переведено спеціальну збірку.

Наш загаль, а особливо членство, виявляють стійкість у відношенні до большевицької пропаганди і явних провокацій, які стосують агенти до поодиноких провідних людей з ціллю їх дискредитації.

До негативних явищ нашого життя належить помітна нетерпимість серед наших людей, що доводить до непотрібних конфліктів і відходу від активного життя деяких одиниць. Звичайно причинами таких конфліктів є справи маловажні, льокального, а то й чисто особистого, характеру, а на тому терпить наша загальна справа.

У плянах праці на біжучий рік, крім ведення усіх дотеперішніх агенд і справ, звернено особливу увагу на слідувачі відтинки:

Приступити до плянового вишколу членства, для чого опрацьовано і затверджено відповідний плян на протяг кількох років. В цій справі вже пішли відповідні зарядження в терен, а в цьому Бюлетені друкується окрема стаття, яка обговорює практичну сторінку вишколу.

Посилити працю кадрово-організаційної референтури, якої завданням є дбати про те, щоб кожний член, відповідно до своїх здібностей, виконував в Організації своє завдання та щоб ціла організаційна сітка творила одну цілість і була дієспроможна у виконанні найскладніших доручень. Відповідні напрямні по цій лінії вже вислано в терен, а дальші слідуватимуть в міру потреби.

Для зовнішнього світу потрібно дальше видавати друком журнали і книжки, бо є це найкращий і тривалий спосіб представлення української справи світові. "Юкраїнян Ревю" видавати дальше помімо того, що є великий дефіцит, який потрібно покривати коштом наших багатших громад. На викінченні є велика книжка "Московське переслідування в Україні" /"Рашіян персекушен ін Юкрейн"/, а відтак прийде черга на "Національні Проблеми в СССР", яка тепер дуже на часі. До того ж відтинку праці належить АУТ, постійний контакт з пресою, а також особисті контакти з чужинцями, що потрібно робити по всіх клітинах. Якщо будуть на це спроможності, потрібно зреорганізувати і поширити діяльність Української Інформаційної Служби.

На відтинку молоді, який перспективно є чи не найважливіший, продовжувати працю у всіх дотеперішніх формах - школи українознавства, молодечі організації, мистецькі гуртки, а також приступити конкретно до організування Юнацтва ОУН. В тій цілі вийде окрема інструкція, в якій у деталях будуть представлені всі проблеми.

Звернути особливу увагу на студійну політику, скеровуючи нашу молодь на студії гуманістичних наук і військової техніки.

На внутрішньо-українському відтинку змагати до координації дій окремих організацій і установ та плекати взаємоповагу серед людей. Продовжувати і поглиблювати добрі відносини між церквами і світськими установами. Для завершення українського життя у цій країні кінцевим є створити наукову установу, чи відділ вже існуючих. Для цього є вже можливості.

У фінансово-господарській ділянці стверджено, що через постійне ширення засягу нашої дії дотеперішні фонди з рахунку членських вкладок і оподаткування невістарчальні, а тому потрібно організувати додаткові фонди дорогою торговельних підприємств і оподаткуванням на центральні цілі приватних купців і підприємців та клубів.

У біжучому році припадають слідувачі річниця, які треба буде відзначити в більшому чи меншому засягу: 25-ліття смерті Коновальця /травень/, 50-ліття смерті Лесі Українки /організує ОУЖ/, 30-ліття голоду в Україні /вересень/, 20-ліття створення АБН /листопад-грудень/. Для відзначення 30-ліття голоду вже створився в Лондоні відповідний Комітет, заініційований СУБ-ом.

В загальному - засяг нашої діяльності широкий і обіймає всі ділянки життя. Організація є далі унапрямолючим і керуючим чинником в українському житті, а тому на членах ОУН спочиває надзвичайно великий тягар і відповідальність. Щоб гідно вив'язатись з наших обов'язків потрібно скординованих зусиль цілої сітки, чого можна досягти придержуючись випробуваних у нас засад карности і дисципліни.

----- : -----

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КУРАТОРІЇ БІБЛІОТЕКИ ІМ. Т.ШЕВЧЕНКА

Після довшої підготовки - теоретичних міркувань і практичних заходів - відбулися 16 лютого ц.р. основуючі збори Кураторії Бібліотеки ім. Т. Шевченка в Лондоні. Головою Кураторії обрано проф. Р. Лісовського. Під час перебігу зборів вирінуло питання поширити засяг діяльності також на збирання зразків народнього мистецтва і інших експонатів музейної вартости, що й було затверджено більшістю присутніх. Це рішення вплинуло на зміну назви установи, яка тепер звучить: Бібліотека і музей ім. Т.Шевченка в Лондоні. Управу Бібліотеки і музею очолив проф. В.Шаян, який також частинно затрунений для упрядкування і ведення бібліотеки. Бібліотека і музей є власністю СУБ-у і приміщується в Домі Централі СУБ-у в Лондоні. Створення української бібліотеки і музею являється черговим великим здобутком нашої громади на культурному відтинку діяльності. Особливо бібліотека, яка вже сьогодні має кілька тисяч книжок і журналів, стане важливим джерелом інформації і науки зарівно для українців, як і для чужинців.

----- : -----

ЗБІРКА НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД

Під цю пору в терені проходить збірка на Визвольний Фонд ОУН. Збірка ця являється головним приходовим джерелом матеріальних засобів потрібних на фінансування широкозакресних акцій ОУН на внутрішньому і зовнішньому відтинках. А тому потрібно зусиль цілої сітки, щоб схопити збіркою все українське громадянство, якому треба чітко зясувати цілі збірки. Пригадуємо це тому, що остання збірка на дім УВС, на жаль, не була в терені добре підготована і проведена, через що її вислід був нижчий сподіваного.

У випадку збірки на ВФ до цього не можна допустити, і там, де потрібно, ще не запізно направити ситуацію на краще.

----- : -----